

Ingrid Beatrice Coman
Badante *pentru totdeauna*.
Badante per sempre
edizione bilingue romeno e italiano
Milano, Rediviva Edizioni
(«Ti racconto il mondo»), 2015, p. 250
ISBN-13: 978-88-97908-25-8
© 2015 Rediviva Edizioni, Milano
sito web: www.redivivaedizioni.com
inizio del romanzo: **pp. 7-9, 127-129.**

Ingrid Beatrice Coman

Badante pentru totdeauna
Badante per sempre

Ingrid Beatrice Coman
Badante *pentru totdeauna*
Badante per sempre

Foto copertina:
George Farrugia, *Caring*
Acquerello su carta, 42 x 29 cm
Collezione privata

Impaginazione:
Gabriel Popescu

Editing e correzione bozze:
Davide Arrigoni
Raluca Răducanu

© 2015 Rediviva Edizioni, Milano
www.redivivaedizioni.com

Prima edizione: maggio 2015

Finito di stampare nel mese di maggio 2015 presso

UNIVERSAL BOOK SRL, Rende (CS)
2015

ISBN: 978-88-97908-25-8

Capitolul I

Numele meu este Magda. Magda, de la Magdalena. De fapt, mă cheamă și Maria, dar nimeni nu-și mai aduce aminte.

Aici oamenii mă strigă Megy. Sau, pur și simplu, *badante*.

Am grijă de bătrâni.

«Doar atât?», mă întreabă lumea.

«Da, doar atât...», răspund, pentru că ignoranța lor e mult prea profundă ca să o pot eu umple ajutându-mă de cuvinte. Chiar dacă ele mi-au ținut companie și m-au apărat, de multe ori, de urâțul lumii.

Știi, visul meu era să devin scriitoare. Să aștern pe hârtie poveștile lumii, ca să nu se risipească, spulberate de vânturile uitării.

N-a fost să fie.

Un vânt înghețat m-a târât de pe calea mea și m-a aruncat, ca pe o mână de oase neajutorate, pe alt drum. M-am ridicat și am pus, în continuare, un pas, și încă un pas, tremurat și nesigur, până când pietrele noului drum au învățat să mă cunoască, iar noua cărare mi s-a îmblânzit sub tălpi.

Nu am scris poveștile lumii. Dar am trăit destul cât să pot scrie povestea mea.

În ea se vor oglindi, poate, surorile mele. Femeile plămădite din lut și sânge, din praf de stele și scuipat dumnezeiesc. Cele pe care le-am întâlnit și cele pe care nu le voi cunoaște niciodată. Poate cuvântul meu le va ajunge din urmă, oriunde s-ar afla, în oricare ungher întunecat al pământului, și se va așeza, cuminte, la picioarele lor, ca un câine venit să-ți lingă rănila din palmă.

Și atunci ele vor ști.

Vor ști că totul are un sens, chiar și atunci când se neagă privirii noastre. Că nicio viață nu e inutilă, nici risipită, nici pierdută, și că fiecare minut conține în el sămânța veșniciei. Că pașii lor în lume au lăsat urme profunde, pe care nu le va spulbera niciun vânt și nu le va șterge nicio ploaie. Și că, în scobitura lăsată de piciorul lor pe pământ, uneori se adună apa, ca într-un căuș de palmă, și vin să-și potolească setea păsările.

Oamenii se uită la mine și nu mă văd. Ochii lor urmăresc, ca în transă, doar umbra propriilor gânduri și ceața deasă a prejudecăților îi învăluie ca un voal opac.

Am cincizeci de ani și timpul mi s-a depus pe suflet ca o zăpadă care vine de departe. Ninge și nu se mai oprește. Ninge și nu se topește.

Am cincizeci de ani, dar poate cinci mii, pentru că, știi, uneori mi se pare că simt, pe dinafară și pe dinăuntru, o oboseala antică, ca un călător fără nume și fără țintă, care nu știe să se oprească și să-și tragă sufletul.

Simt zvârcile biciului pe spatele sclavelor pământului, al celor moarte cu sute de ani în urmă și al celor care încă nu s-au născut.

Port aici, în tâmpla dreaptă, rana invizibilă a primei pietre și, în ureche, urletul satisfăcut al bărbatului care a aruncat-o.

Inima mea s-a oprit la jumătatea unei bătai un număr infinit de ori, sub lovitura unui cuțit, a unui glonte sau a unei vorbe grele.

Dar am învățat să plâng pe dinăuntru și să mor în tăcere, ca să nu deranjez somnul pământului.

Am învățat că piatra care te lovește nu are vină și că, undeva, în sufletul ascuns al lucrurilor, durerea umană

și durerea minerală se împletesc într-un destin tainic și misterios. Lama unui cuțit nu urăște carnea pe care o taie, iar plumbul glontelui nu vrea să întrerupă bătaia unei inimi. În zgomotul șuierat al biciului, încă se mai aude strigătul animalului din a cărui piele a fost făcut și el se confundă și se amestecă cu strigătul ființei biciuite.

Materia nu poartă în sine ură. Un vas de lut e doar un vas de lut, fie că verși în el apă de izvor sau zoaie otrăvitoare. Materia, prin natura ei, tinde spre viață. Doar mintea tulbure și pătimașă a oamenilor o transformă în instrument de moarte.

Mă opresc și ascult, în respectuoasă tăcere, vocea tainică a lucrurilor. Îmi leg sufletul de sufletul lor și îmi regăsesc, intacte, toate amintirile în creuzetul lor.

Și atunci știu că pietrele care m-au ucis ieri se vor așeza, cumiți, mâine, sub tălpile mele și îmi vor arăta drumul.

Că focul din praful de pușcă e același care, cândva, îmi va încălzi mâinile, într-o seară friguroasă de iarnă.

Că lama cuțitului care m-a ucis va învăța să taie pâinea unui copil, într-o dimineață pașnică și blândă de primăvară.

Că pielea biciului se va renaște în pielea mânzului cu botul umed, mirosind aerul înțepător în căutarea sfârcului plin de lapte cald.

În amnezia noastră de muritori înspăimântați, uităm cu desăvârșire pentru ce am venit pe lume și rătăcim pe cărările pământului în căutarea unui sens.

Și, ca o Fata Morgana înșelătoare și impertinentă, sensul apare și dispare la orizont, fără să ne dea măcar răgazul să-i vedem chipul.

Capitolo I

Il mio nome è Magda. Magda, da Magdalena. In realtà mi chiamo anche Maria, ma nessuno se lo ricorda più.

Qui la gente mi chiama Megy. Oppure, semplicemente, la *badante*.

Mi prendo cura degli anziani.

«Tutto qua?», mi chiedono.

«Già, tutto qua...», rispondo, perché la loro ignoranza è troppo profonda per essere riempita dalle parole. Anche se le parole mi hanno tenuto compagnia e mi hanno difeso, tante volte, dalle brutture del mondo.

Sai, il mio sogno era di diventare scrittrice. Di mettere su carta le storie del mondo, per non farle smarrire, disperse dai venti dell'oblio.

Non era destino.

Un vento gelido mi ha trascinato via dal mio sentiero e mi ha gettato, come un mucchio di ossa impotenti, su un'altra strada. Mi sono rialzata e ho continuato a fare un passo, e un altro ancora, traballante e incerto, finché i sassi del nuovo sentiero hanno imparato a conoscermi e la nuova strada si è domata sotto i miei piedi.

Non ho scritto le storie del mondo. Ma ho vissuto abbastanza da scrivere la mia storia.

In essa si rispecchieranno, forse, le mie sorelle. Le donne impastate di argilla e sangue, di polvere di stelle e sputo divino. Quelle che ho incontrato e quelle che non conoscerò mai. Forse la mia parola le raggiungerà alla fine, ovunque si trovino, in qualunque angolo buio della terra, e si poserà, mansueta, ai loro piedi, come un cane venuto a leccarsi le ferite nel palmo della tua mano.

E allora sapranno.

Sapranno che tutto ha un senso, persino quando si nega al nostro sguardo. Che nessuna vita è inutile, né sprecata, né persa, e che ogni minuto contiene in sé il seme dell'eternità. Che i loro passi nel mondo hanno lasciato orme profonde che nessun vento e nessuna pioggia riusciranno mai a disperdere. E che, nell'incavo lasciato dal loro piede sulla terra, a volte si ferma l'acqua, come nel palmo di una mano, dove vengono a dissetarsi gli uccelli.

La gente mi guarda e non mi vede. I loro occhi seguono, come in trance, soltanto l'ombra dei loro pensieri e la fitta nebbia dei pregiudizi li avvolge come un velo opaco.

Ho cinquant'anni e il tempo mi si è depositato sull'anima come la neve che viene da lontano. La neve cade e non si ferma mai. La neve cade e non si scioglie.

Ho cinquant'anni, ma forse cinquemila, perché, sai, a volte mi sembra di sentire, fuori e dentro, una stanchezza antica, come un viandante senza nome e senza meta, che non sa come fermarsi e riprendere fiato.

Sento gli squarci della frusta sulla schiena delle schiave della terra, quelle morte centinaia di anni fa e quelle non ancora nate.

Porto qui, sulla tempia destra, la ferita invisibile della prima pietra e, nell'orecchio, l'urlo soddisfatto dell'uomo che l'ha scagliata.

Il mio cuore si è fermato a metà di un battito un numero infinito di volte, sotto una coltellata, un proiettile o una parola pesante.

Ma ho imparato a piangere dentro di me e a morire in silenzio, per non disturbare il sonno della terra.

Ho imparato che la pietra che ti colpisce non ha colpe e che, da qualche parte, nel cuore nascosto delle cose, il dolore umano e il dolore minerale si intrecciano in un destino segreto e misterioso. La lama di un coltello non odia la carne che lacera, e il piombo del proiettile non ha alcuna voglia di fermare il battito di un cuore. Nel suono sibilante della frusta, si sente ancora il guaito dell'animale dalla cui pelle è stata ricavata ed esso si confonde e si mischia con il lamento dell'essere umano frustato.

La materia non porta in sé odio. Un vaso di argilla è solo un vaso di argilla, sia che ci versi dentro acqua di sorgente o lerciume avvelenato. La materia, per sua natura, anela alla vita. Solo la mente torbida e sciagurata degli uomini la trasforma in uno strumento di morte.

Mi fermo e ascolto, in rispettoso silenzio, la voce remota delle cose. Intreccio la mia anima alla loro e ritrovo, intatti, tutti i miei ricordi nel loro crogiolo.

E allora so che le pietre che mi hanno ucciso ieri si poseranno, mansuete, sotto i miei piedi, domani, e mi indicheranno la strada da prendere.

Che il fuoco della polvere da sparo è lo stesso che, prima o poi, mi scaldereà la mani in una serata gelida d'inverno.

Che la lama del coltello che mi ha ucciso imparerà a tagliare il pane per un bambino, in una quiete e mite mattina di primavera.

Che la pelle della frusta rinascerà nella pelle del vitellino dal muso umido, che annusa l'aria pungente in cerca del capezzolo turgido di latte caldo.

Nella nostra amnesia di mortali spaventati, dimentichiamo del tutto perché siamo venuti al mondo e brancoliamo alla cieca sui sentieri della terra alla ricerca di un senso.